

DAGNY JOENSEN
JENS KR. VANG

Var tónleikabólkurin „Mark No Limits“ ikki kendur millum fólk í øllum aldursbólum, áðrenn „Syngja sama lag“, eftir Ólavi Jacobsen, kom út á fløgu í fjør, so eru tey tað nú.

Hóast Malan og Teitur í fleiri ár hava sungið og spælt í tónleikabólum, og eisini hava gjørt seg galdandi við sínum serstaka tónagávum, so var hesin sangurin startskotið til eina „landplágu“, sum ivaleyst allir tónleikabólkar droyma um at uppliva, men sum ikki er einhvørjum beskor- ið.

Teitur Lassen er 20 ára gamal og gongur á student- askúla og musikskúla í Hol- sterbro. Musikskúlin er van- luga trý ár, men Teitur fær bert møguleika at ganga har í eitt ár, av tí at hann ikki visti um skúlan í fyrstuni, tá hann kom til Holsterbro.

Hetta er annars kendur mentanarbyúr í Jútlandi, við nógvum mentanarligum út- búsingarmøguleikum, eitt nú innan sjónleik, tónleik og brúkslist.

Malan Eyðunsdóttir er 21 ára gomul, og býr í Keyp- mannahavn, har hon ætlar sær at arbeiða eitt ár í barna- garði. Næsta ár er ætlanin at fara undir universitets- lestur í fronskum, men hon hevur eisini ætlanir um at fáa musikundirvísing í san- gi og klaverspæli.

Barnaár við sangi

Hvussu alt hetta byrjaði? Tey flenna í kyki bæði, og spyrja, um eg vil vita tað?

Jú, heima hjá Teituri hevur sangur og tónleikur altíð havt ein týðandi leiklut. Hann byrjaði sitt tónleikar- virki við at luttaka í barna- leikum í Útvarpinum, har hann m.a. eisini sang barna- sangir.

14 ára gamal fór Teitur at spæla gittar í tónleikaból- kinum „Mark No Limits“, men var 16 ár, áðrenn hann eisini fór at syngja.

Teitur hevur eisini verið au-pair drongur í Italia, har hann passaði børn um dagin og sang á barrum um kvöld- ið.

Og Malan? - Hon var átta ára gomul, tá hon sang ein jólasang í Útvarpinum.

Mamma hennara hevði umsett sangin, og Malan gekk heima og trallaði hann dagin langan. Mamma helt, at Malan eins væl kun-

Sangararnir í Mark No Limits:

Tað er stuttligt at vera kend

- Tað er hugaligt at spæla fyri fólki, tá tey kenna tekstirnar og syngja við, men tað kann eisini vera mótumikið altíð at skula forsvara seg, tí fólk halda at vit broystast persónliga, bert tí vit eru kend í tónleikaheiminum, siga tey bæði Malan Eyðunsdóttir og Teitur Lassen

di fara í útvarpið at syngja jólasangin.

Síðani bað Ingun Simon- sen hana koma við sær í SVF at syngja, tá hon var eini 10 ára gomul. Tað førði so aftur til at hon var biðin at syngja í skúlanum.

15 ára gomul hitti hom Johan Ziskason, sum á var

við í „Arsenik“, og hann bað hana syngja í tónleika- bólkinum.

16 og 17 ára gomul sungu Teitur og hon duet í „Mark No Limits“. Tað var byrjanin og síðani hevur tónleikavirksemið bara vundið uppá seg. Soleiðis er støðan nú.

„Mark No Limits“ vann Prix Føroyar í ár, og tað hevur givið bólkinum, Tei- uri og Maluni rættuligar av- bjóðingar.

„Mark No Limits“ í august

Summarfrítíðin gongur við at spæla til dans í Føroy-

um, og við at luttaka á musikstevnu í Oslo, á Tónleikafestivali í Stock- holm, og annars í Keyp- mannahavn og Árhús.

- Hvussu er tað at vera 20 og 21 ár, og „berømtur“ í Føroyum?

- Tað er løgið, halda tey bæði. Fólk eru blíð og á-

hugað, og tað gevur okkum innblástur.

Serliga heldur Malan tað vera stuttligt, tá smágentur stara at henni við glógvandi eygum. Hon ímyndar sær, hvat tær hugsa. Børnini kenna hana frá „Syngja sama lag“.

Ov nógv hóvástak

Tað eru kortini vansar. Tá so nógv hóvástak verður gjørt burtúrur „Mark No Limits“ og teimum, so eru tað altíð onkur, sum vil siga sín hugsan. Tað er ikki altíð við tí góða orðinum.

Malan: - Eg kenni tað ofta sum noyðist eg at forsvara meg, tí fólk halda, at eg eri vorðin stolt av at syngja.

Teitur: - Nøkur halda, at vit eru broytt av hesum, men tað eru vit sjálvandi ikki - annað enn listaliga ment kanska. Vit eru tey somu, sum vit altíð hava verið.

- Hendir tað, at eg ikki havi sæð onkran sum eg kenni, so ílskast tey og siga, at nú eri eg helst ov stoltur til at heila uppá tey.

Tað góða eru bæði Malan og Teitur samd um, er, at tað er stuttligari at spæla fyri fólki nú. Tey kenna nógv andlit aftur í áhoyrara- fjøldini, og tá tey kenna sangirnar og syngja við. Ikki bert „Sama lag“, men eisini hinar sangirnar. Tað er eisini hugaligt, at tey somu andlitini siggjast aft- ur, tá tey eru á palli.

Prix Føroyar

Í fjør á ólavsøku kom plát- an „Mark No Limits“ út, og seinni sama ár vunnu tey Prix Føroyar.

Tá var „Syngja sama lag“ spældur fleiri ferðir um dag- in í Útvarpinum.

- Hvussu var tað at vinna sangkappingina, tá tit nú vóru so kend frammanund- an?

- Tað var ótrúliga stuttligt, men eisini eitt stórt trýst, tí øll væntaðu sær so nógv av okkum. Áðrenn kappingina søgdu fólk, at vit væntaðu okkum at vinna, men tað er tvætl, men Malan er sann- ferd um, at um tey ikki vunnu, so var „Mark No Limits“ ikki liv lagað.

Teitur: - Mær dámdi einki, at vónirnar til okkara vóru so stórar. Tað hevur einki við tónlist at gera at vinna slíka kapping. Tað er ómusikalskt at kappast, sigur Teitur og grundgevir hesumvið at siga:

- Tónleikur kann ikki de-

